

LIBRIS

We know
books

ROBERT ERSTEN

*Cum am supraviețuit
clasei a VIII-a*

arthur

P.S.

Robert Ersten a apărut la cursul de scriere creativă ținut de Ioana Nicolaie la Școala Germană Hermann Oberth. Elisa Merca, Andrei Droc, Cristian Mitrea, Catinca Nistor, Sara Zapodeanu, Matei Mustea, David Stavila și Gabriel Cărtărescu au ajutat la precizarea lui.

Cuprins

Un pic despre Clara. Pe cușca leilor	18
Examenofobia. Ghid de supraviețuire	22
Pedepsele lui Vlăsceanu. Un desen	26
Cu Vlăsceanu la zoo. Înghețata.	29
Unicul Vlăsceanu. Planuri de bătaie	33
Șobolanii de bibliotecă. Mistere nedelegate	37
Cum obținem cheia? Indignarea lui Bozbici.	42
O întâlnire secretă. Puțină expectativă	45
Markerul și ochelarii. Râsul lui Vlăsceanu.	50
Un test la mate. Misterul glugilor.	54
O plimbare prin centru. Surpriza	60
O altercație. Rusul în acțiune	65
Vechituri preferate. Sau de unde sare iepurele . . .	69
Misterele bibliotecii. O cutie surprinzătoare	74
Foculețe cu ruși. Să vezi și să nu crezi	80
O umbrelă neașteptată. Mapa misterioasă.	85

Dulapul și meleul. Teroarea la vârste mici.	91
Disparațiile. Alte mistere	98
Frații. O paranteză	102
O ieșire de groază. Horror pe Magheru	106
Din nou la Indigo. Pericole neașteptate	113
Ce-are Vlăsceanu cu chimia? Un mister.	118
Sfarmă-Oase. Ștafeta cu fractură	123
Concertul Dorei. Clovnul nu se lasă	129
Pagini cu semne ciudate. Alte ciudățenii	135
Cu mistreții nu te pui. Poligonul de tir.	141
Pasiunile lui Serghei. Tatianușa	151
Pe cine spionează Vlăsceanu. Elixirul vieții.	158
Un fel de vis. Din care nu se înțelege decât... . . .	165
Vizita la director. Indigo și misterele lui	169
Epilog. Cine-i în comisie?!	177

Luca, Dora, Filip, Clara și Raul, membrii grupului de WhatsApp Reparabile Tempus, pleacă în tabără cu școala. Citește câteva pagini din *Cum să spui te iubesc*, în care prietenia și dragostea se dovedesc a fi cele mai bune surse de inspirație.

Scăfârlia cheală. Prima dragoste

Filip

— Luca? Ce-ai pățit, frate?

Părea mai abătut ca oricând, niciodată nu-l văzusem așa, cu ochii în gol. Și când i-a piuit telefonul, semn că-i intrase ceva, n-a catadicsit să se uite la el. Trebuia să-i întind o mână de ajutor, nu-l puteam lăsa-n borcanul cu suferință.

— Nu mai fi amărât, prietene. Toți trecem prin de-astea, nu scapă nimeni. Crezi că nu mi-am dat seama?

— Ce? Cum? Despre ce vorbești?

— Scrumul de inimă se simte de la distanță. Ai umplut de fum camera, așa să știi. Ba chiar întreaga pensiune.

Luca s-a făcut roșu la față.

— Hai mai bine să-ți povestesc despre prima mea prietenă. Sigur o mai ții minte pe Elena. Era o fată superbă,

Redactor: Felicia Irimia
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ERSTEN, ROBERT

Cum am supraviețuit clasei a VIII-a /Robert Ersten. –

Ed. a 2-a – București: Editura Arthur, 2025

ISBN 978-630-321-725-3

82

© Editura Arthur, 2025, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

**Reparabile Tempus.
Un sendviș cu probleme**

Clara

Cum a apărut societatea noastră secretă? Păi, să vă povestesc. Totul s-a petrecut în penultima săptămână a vacanței de vară. Filip, Luca și cu mine îi așteptam pe Raul și pe Dora să iasă de la meditații. Deși în clase diferite, toți suntem colegi la Liceul Teoretic de pe Strada Plantelor. Stăteam pe o bancă în fața casei profesorului de mate și discutam cum ar putea cineva s-o placă pe Raluca, fata nou-venită pe care nu o băga nimeni în seamă. Luca îi imita comportamentul și astfel a reușit să atragă privirile tuturor oamenilor care-și petreceau după-amiaza plimbându-se. Toți îl iubeam pe Luca, era cel mai energic dintre noi și era întotdeauna în centrul atenției. Ne scotea mereu din toate belelele și știam că putem să ne bazăm pe el. Filip, pe de altă parte, avea un suflet mare. Nu doar că ne încuraja când nu mai aveam speranțe, dar ne și avertiza că toate prostiile pe care voiam să le facem aveau anumite consecințe. Să nu mai spun că era mereu îndrăgostit... Cum vedea o fată mai frumoasă începea să-i zboare sufletul în toate direcțiile. Ce-i drept, câteodată nu zbură tocmai lin, se mai izbea de diverse ziduri, dar măcar iubea din inimă.

— Uite-l și pe piticul de frati-miu! Ce-ai făcut? Ai învățat și tu cât e $1 + 1$? am zis când am dat ochii cu Raul.

— Lasă-mă, Clara, peste un an am examenul și, cu toate olimpiadele mele, parcă nu mai știu nimic. Doamne, nu merit și eu o viață liniștită? Ce-mi trebuie mie teoremele unor bătrâni care se plictiseau în tinerețe?

— Eu m-am descurcat foarte bine la meditația asta! De-abia aștept să dau examenul! i-a tăiat-o Dora, entuziasmată.

Era una dintre cele mai deștepte fete din clasă și, pe deasupra, era și frumoasă. Mai mult, cânta și la pian. Noroc că, de felul meu, nu sunt invidioasă.

Deodată l-am văzut pe Raul ducându-și mâna la stomac.

— Au! a scâncit el. Ceva nu e-n regulă.

— Ai mâncat ceva stricat sau ce? râse Luca.

În mai puțin de juma de ceas am ajuns la urgențe. Ca soră mai mare, am dat eu alarma și proful de mate a sunat repede la 112. Cum în salvare nu era loc, am chemat Uberul, ca să fim mai în siguranță. Raul a fost preluat rapid de-un medic, iar nouă ni s-a spus să rămânem afară... În liniște...

Așteptam deja de juma de ceas, Filip își rodea unghiile, iar Luca tasta de zor pe telefon.

— Medicii ăștia sunt absolut geniali! Salvează oameni după oameni și zâmbesc continuu! m-am pomenit vorbind.

— Normal că zâmbesc, ei au dat de mult Capacitatea! punctă Filip.

Dar n-a zis bine asta, că a apărut Raul însoțit de o asistentă. Din fericire nu era apendicită, cum se temuseră la început, mai curând era vorba de o indigestie. Dar i-au dat niște calmante și-acum putea fi dus acasă.

— Ce mult mă bucur, frate! am exclamat, luându-l pe după umeri. Ce ți-a mai zis doctorul?

— Să nu mai mănânc pe nemestecate! N-o să mai fac, doare ca naiba.

— Uitați, mi-a venit atunci marea idee, cred că ar trebui să strângem rândurile. Să nu râdeți! Știu, da, că suntem cam mari, dar de ce să nu formăm o societate secretă? Așa, un pic ironic. Pricepeți voi, ca-n filme; adică să salvăm oameni, chestii de-astea. Cum fac doctorii ăștia.

— Despre ce vorbești, Clara? sări Dora. Noi și Illuminati, ha, ha, ha...

— Râzi tu, râzi, Harap-Alb, dar „Fugit irreparabile tempus“, zicea Vergiliu. Am citit pe undeva versul ăsta și mi-a plăcut. E cu timpul care se scurge fără întoarcere... E cazul să facem și noi ceva demn, să ajutăm și noi cumva, să...

E drept că eu una îmi doream de mult să formăm un grup. De când eram mici și ne jucam de-a detectivii. Întotdeauna reușeam să ne salvăm victimele de cei mai periculoși infractori. I-am privit pe toți, pe rând, întâi pe Filip, care era cel mai înalt, apoi pe Luca – se juca acum cu fermoarul hanoracului –, apoi pe Dora și pe Raul care-și zâmbeau continuu.

— Reparabile Tempus! E un nume bun, a zis Filip. De ce nu? Eu marșez. Și-o să salvăm lumea.

— Care lume, frate? a început să râdă Luca. Mai bine să rezolvăm ce nu merge în școala noastră...

Și-așa, de la un sendviș înghițit pe fugă de Raul, a început totul.

Prima zi de școală.
Ce caută Vlăsceanu aici?

Dora

Gata vacanța, suntem din nou în curtea liceului nostru iubit. O bucurie! Și-un mega-sirop. Flori peste tot, zâmbete dulci, de parcă toți am fi legați cu o ață, adică prieteni la cataramă. De-aia îmi plac mie ceasurile astea de dinainte de-a intra în clasă, pacea universală e pogo-râtă pe pământ! Colegele vor să pară mai mari și mai interesante, și-au pus fuste scurte și mai toate și-au dat și cu puțin ruj. Metamorfoza n-o să țină mult, că de mâine începe treaba și regulamentul-i regulament, se execută, nu se discută. Și-apoi cine o să mai aibă timp de placă, bucle și alte alea? Dacă nu ne vedem de treabă, ni s-a spus de sute de ori până acum, nu mai pupăm un liceu mai acătării.

— Germană, română, matematică!... Ai înțeles? Trebuie să înveți pe de rost caietul!

De câte ori n-am auzit asta. Cu varianta: „Nu treci examenul?! Muritor de foame ajungi.“ Plus, preferata mea: „Ce Vianu? Ce Lazăr? Dacă nu scoți peste nouă, o să ajungi într-o clasă de retardați. Și dacă începi liceul așa, sigur îți ratezi toate șansele. Te îneci încetișor, nu te mai scoate nimeni la mal.“

E drept că noi, cei din clasa de germană, suntem un pic mai vitregiți ca restul: dăm Evaluarea Națională

din trei materii, nu din două. Dacă până acum a mai fost cum a mai fost, în ultimul an de gimnaziu trebuie rezistență. Noroc că ne-am făcut societatea secretă, o să mai spargă puțin monotonia. Dacă nu moare din fașă, că nu se știe niciodată. Ne cunoaștem noi din clasa întâi – nu e și cazul lui Raul, el a intrat în grupul nostru ceva mai târziu –, suntem aproape vecini de cartier – cu Filip chiar vin cu același autobuz la școală –, dar nu înseamnă că vom și face ceva cu organizația asta. Clara-Filip-Luca-Raul și eu, Dora, suntem cei cinci care-au speriat vestul; sau măcar liceul. Deși, dacă mă gândesc bine, n-am prea intrat în încurcături. Dar uite-l pe Filip, ce stângaci ține trandafirul ăla! Iar l-a obligat maică-sa să ia o floare pentru doamna dirigintă, că așa-i politicoș. Mie îmi place să dau buchete, nu și lui. Sunt sigură că, dacă ar putea, l-ar arunca la primul coș de gunoi. Ce haios e cum își ia inima-n dinți și se duce țință spre diriga. Țoc, țoc, îl pupă pe obraz, cred că-i displace tare asta. Abia după ce scapă de floare se simte în largul lui și se uită-n jur. Mă vede și zâmbește larg. Mamă, ce mare s-a făcut! Are peste un metru optzeci...

— Hei, Dora, cum merge treaba? mi-a zis după ce-a ocolit în fugă grupurile tot mai compacte, de fete și băieți de toate vârstele, de la prichindei cu aparate dentare și fete gen zână, până la băieți de-ăia, de-a douășpea, ba cu un cerceș în ureche, ba cu brățări Untold, din ață.

Păi cum să meargă? Așteptam și eu acolo, lângă tuia cea mai înaltă de la marginea curții, să înceapă festivitatea.

— Arăți super! mi-a zis, uitându-se-n altă parte. Nu că ar fi crezut asta. Deh, chestie de uzanțe sociale.

— Hai să-ți spun ce mi-am comandat pe Okazii... Un computer de-ăla vechi, din 1986...

Și mi-a zis toate datele tehnice, programele de operare, minunile pe care le poate face, ba mi l-a arătat și pe telefon după ce l-a descoperit pe Google. Apoi a apărut Clara, ne-a făcut doar cu mâna, căci s-a oprit la clasa ei. Știu că avea emoții, în prima zi de liceu își cunoștea colegii, mai rămăsese doar câțiva din fosta clasă. Raul, fratele ei, în schimb, a venit ținând spre noi, deși ardea de nerăbdare să vadă dacă nu cumva au vreun coleg nou. Aștepta în fiecare an momentul ăsta și, de fiecare dată, era la fel de decepționat. La ăștia cu germană nu vine nimeni, de unde să vină?! Doar dacă li se mută părinții din Brașov, Cluj sau Sibiu la București. Mergi înainte cu ăia cu care-ai apucat. Nu că nu s-ar fi simțit în regulă în clasa lui, ba chiar avea amici berechet. Căci Raul, și asta era marea lui calitate, intra în vorbă cu oricine, n-avea nicio problemă să se simtă în largul lui și lângă totilara școlii, dar și lângă pițipoanca cea mai piți, una de-a zecea. Așa era el. Omul-lipici, ha, ha. Dar ce-i asta? Am făcut deodată ochii cât cepele. Din cauza șocului, nici nu l-am reperat pe Luca, ajuns și el cu două minute înainte de festivitate. Ușa profesorilor s-a deschis larg, lăsând să se vadă o figură familiară. Ăăă! Poooftim? Credeam că am scăpat acum trei ani!!! Doamne!!!

— Doamna Vlăsceanu?! a exclamat Filip, de parcă ar fi văzut un extraterestru. Ce caută Vlăsceanu aici?

Spaime vechi și noi. Ce-o să urmeze?

Filip

E cumva o glumă proastă? Ce căuta aici Vlăsceanu? N-am mai putut fi atent la nimic, nici la discursuri, nici la colegi, nici la soarele care ardea rău. După trei ani, Vlăsceanu apărea din nou acolo, în fața noastră, ca o stafie gata să se umfle și să ne înghită pe toți. Sau ca un monstru din jocurile mele, de-ăla, gen schelet, care te fixează, îți propune un târg, să vă împăcați chipurile, dar dacă faci tâmpenia să accepți e vai de pielea ta: te omoară dintr-o singură mișcare.

Nu mi-a venit să cred când am văzut-o pe Vlăsceanu printre profesori în curtea școlii. Poate venise în vizită, mi-a trecut prin cap o clipă. Sau poate e doar cineva care seamănă cu ea... Dar nu, nici vorbă, pe profesoara asta care ne-a chinuit cinci ani n-aș putea-o uita nici odată. Și, ca dezastrul să fie complet, directoarea ne-a și prezentat-o ca fiind profesoara noastră de germană. O veste mai proastă nici că se putea, eram convins că viața mea avea să devină un coșmar. Era la fel de teribilă cum o țineam minte. Zâmbetul acela fals, foarte larg, privirea ei în care s-ar putea spune că vezi infernul... Ne-a măsurat cu ochii ăia înguști, ca de reptilă ce stă la pândă, dar veseli și cumva mirați: Ce mari ne făcuserăm! Și ce nemaipomenit arătam! Ia uite-o pe Dora, încă

mai cânta la pian?! Câtă ipocrizie. Pe fata asta o ura de moarte... N-am mai putut să mă concentrez deloc, pentru că mi-am adus aminte de prima săptămână din clasa a doua. N-am mai trăit niciodată așa ceva, pe cuvântul meu. Dar înainte să vă zic ce s-a întâmplat, fac o paranteză și completez amintirea cu al doilea lucru memorabil al acelei zile: m-a învățat Dora cum să alerg...

De mic, deși nu mă afecta foarte tare pe-atunci, n-am fost as când venea vorba de mișcare, ca să spun așa. Mi-era foarte greu să alerg și să fac orice implica efort fizic. Ei bine, în ziua cu incidentul Vlăsceanu, în pauza mare, colegii mei se jucau de-a prinselea, Și-oi fi fost eu mai bondoc, dar tare-mi plăcea și mie fugăreala prin curte. Prin urmare, m-am apropiat de grupul vesel și-am întrebat dacă pot și eu să joc.

— Alergi prea încet! mi-au tăiat-o ei.

Doamne, de ce? Ce le făcusem? Cu ce-i afecta pe ei dacă mă jucam un pic? Ce dacă fugeam încet? Am fost foarte trist. Mereu am fost afectat de ce spuneau ceilalți. Mai mult sau mai puțin. Atunci aveau dreptate. Chiar alergam încet.

M-am dus lângă tuia cea mare și m-am ghemuit, cu spatele la gard. Ce amărât eram! Și-atunci s-a petrecut ceva de necrezut, a apărut fetița aia din banca a doua, cea care nu-mi aduc aminte să fi schimbat mai mult de două vorbe cu mine în toată clasa întâi, cu părul ei lung și arămiu împletit în două codițe și cu fața zâmbitoare.

— De ce ești trist? mi-a zis și s-a uitat la mine cu niște ochi uriași.

I-am povestit dintr-o răsuflare tot ce se întâmplase. M-a ascultat serioasă, apoi – cât de bine-mi amintesc! –

mi-a spus că nu e important să fac pași mari, ci pași cât mai mulți, cât mai rapid. N-o să uit asta niciodată. Pași mulți, rapizi, și se rezolvă tot greu din viață. Trepte mici, suite-n viteză, nu trepte uriașe.

Din păcate, ziua nu s-a terminat aici, căci tocmai când să plecăm spre casă, am avut parte de prima mare umilință din viața mea. Am mers la baie, ca să mă spăl pe față, și-a apărut și cel mai bun prieten al meu de pe atunci, Mihai. Cum face orice copil când se plictisește, l-am stropit cu apă. Picăturile săreau reci, ca niște puncte de lumină. Poate-am ridicat glasul, poate s-a auzit până spre cancelarie, cert e că, din senin, ușa s-a trântit de perete. Și-n cadrul ei, cu o falcă-n cer și cu una-n pământ, s-a ivit Vlăsceanu. Am încremenit amândoi, n-o să uit fața îngrozită a lui Mihai și nici tremurul brusc care m-a cuprins. M-a înhățat de cap și, de parcă aș fi fost o păpușă grea, m-a trântit pe jos. Apoi m-a apucat de guler, fiindcă totul ținuse prea puțin, și m-a vârat cu capul sub robinet. A dat drumul la apa înghețată și nu s-a oprit decât când am început să mă zbat, căci mă înecam, nu mai puteam respira. Dar cel mai cumplit era că nu pricepeam nimic din ce tocmai mi se întâmplase, mi-au trebuit câteva minute până să-mi dau seama că fusesem „pedepsit” de-un profesor din școală. Am rămas țepăn în curte până m-a luat mama, rulam continuu în cap întâmplarea, mă luptam să nu dau drumul lacrimilor. Abia când am ajuns în mașină, am izbucnit în plâns. Noaptea aceea nu am putut dormi. Apoi m-am îmbolnăvit de pneumonie și am lipsit două săptămâni.

Mult timp după aceea, imaginea acestei întâmplări a rămas arsă în ochii mei, la fel ca lumina bruscă a unui